

Alžběta Schafferová, Helena Pollaková A Viera Šlesingerová

Na téhle fotografii jsem já jako malé děcko, teta Alžběta Schafferová, rozená Paszternáková, což je ta dáma v bílém, a moje maminka Helena Pollaková, rozená Paszternáková, která má tmavé oblečení. Fotka byla pořízena v Bratislavě v roce 1927.

Maminka se narodila v roce 1896 v malé vesnici u Košic, která se jmenuje Buzita. Měla středoškolské vzdělání, pravděpodobně s obchodním zaměřením. Maminka byla milá, hezká žena. Byla ženou v domácnosti. Nakupovala a vařila, tatínek chodil domů na oběd. Na výpomoc měla vždycky služebnou. Odpoledne pletla, háčkovala, dělala dečky. Měla také ráda společnost, navštěvovala se s přítelkyněmi a s tatínkem chodila do kavárny. Maminka hodně četla, hlavně v němčině, zvláště Werfela, Manna a Zweiga.

Maminka pocházela z velké, zbožné rodiny a měla devět sourozenců - Izidora, ten byl nejstarší, Serenu, Kolomana, Irmu, Charlotu, Ilonu Alžbětu, Mikuláše, Marii. Většina ze sourozenců žila různě po Slovensku a byli o dost míň zbožní než jejich rodiče.

Teta Alžběta, Bőži, byla moje nejmilejší tetička. Před tím, než se vdala, vychodila střední obchodní školu. Pracovala a žila s námi v Bratislavě, protože jsme tehdy měli velký byt. Pak si vzala židovského obchodního cestujícího jménem Viliam Schaffer. Její muž nebyl doma moc často, kvůli povaze svého zaměstnání, takže často bývala u nás. Moc jsem jí milovala a byla jí velice blízká. Byla moc vtipná. Daleko víc jsem znala rodinu své maminky. Tatínkova sestra, teta Hermína, byla jednou zrovna u nás, když přišla teta Bőži. Když ji tatínek uvedl dovnitř, s radostí jsem se na ni vrhla jako vždycky. Potom mi maminka strašně vyhubovala za to, že tetu Hermínu tak nikdy nevítám. Teta Bőži měla vždycky zdravotní problémy. Milovala děti a v roce 1939 otěhotněla, ale kvůli válce nechtěla mít dítě, takže ho dala pryč. Během války byla s manželem v táboře v Novákách a během Slovenského národního povstání se schovávali v horách. Oba válku přežili. Později už děti neměli.